

สรุปผลการเสวนาโต๊ะกลม

เรื่อง “การสร้างความปลอดภัยในเด็ก”

กรณีศึกษาเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่พื้กนักเรียนในจังหวัดเชียงราย

เอกสารวิชาการลำดับที่ ๒๒

ESCAPE FROM THE FIRE

จัดทำโดย
คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี
ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สมาคมบัณฑิตแห่งประเทศไทย

สรุปผลการเสวนาโต๊ะกลม
เรื่อง “การสร้างความปลอดภัยในเด็ก”
กรณีศึกษาเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่พักนักเรียน
ในจังหวัดเชียงราย

จัดทำโดย
คณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี
ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

คำนำ

สืบเนื่องจากเหตุการณ์ไฟไหม้อาคารหอพักนักเรียนหญิงของโรงเรียน พัทธศึกษา อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดศรีสะเกษ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ส่งผลให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าว และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ตระหนักถึงอันตราย และผลกระทบที่เกิดขึ้น จึงได้พิจารณาศึกษาในประเด็นมาตรการความปลอดภัยในการดูแลเด็กและเยาวชนในสถานที่อยู่ดูแลเด็กและเยาวชน โดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุมเพื่อร่วมกันพิจารณาหามาตรการ และวิธีการป้องกันจากภัยอันตราย ตลอดจนการสร้างความปลอดภัยในเด็ก เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ลักษณะเดียวกันในอนาคต

ผลจากการประชุม พบว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่ง คือ หน่วยงาน บางแห่งยังไม่มีมาตรการในการป้องกันความปลอดภัยต่อเด็กที่ชัดเจน และเป็นระบบ ประกอบกับที่ผ่านมานักเรียนที่เข้าเรียนยังขาด การบูรณาการและประสานความร่วมมือระหว่างกัน ส่งผลให้การดำเนินงาน เพื่อป้องกันภัยอันตราย ตลอดจนการสร้างความปลอดภัยในเด็ก ยังขาดประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะมาเป็นมาตรการตรวจตราระบบไฟฟ้า อุปกรณ์ ไฟฟ้าและอาคาร การจัดระบบการป้องกันอัคคีภัย เป็นต้น ประกอบกับข้อมูล จากศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยในเด็ก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี พบว่า ปัจจุบันสาเหตุหลักของการเสียชีวิตของเด็ก เกิดจากอุบัติเหตุในรูปแบบต่าง ๆ เช่น อันตรายที่เกิดจากอุปกรณ์เครื่องใช้ ของเด็ก ตลอดจนเครื่องเล่นเด็กและอุปกรณ์กีฬาที่ไม่มีมาตรฐาน นอกจากนี้ ยังเกิดอุบัติเหตุจากรถรับ - ส่งนักเรียน รวมถึงกรณีที่ครู ผู้ปกครองปล่อยเด็ก ทิ้งไว้ในรถ จนทำให้เด็กเสียชีวิตเนื่องจากอากาศร้อนสูงเกินขนาด

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ

ในเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรจัดโครงการเสวนาโต๊ะกลมเรื่อง “การสร้างความปลอดภัยในเด็ก” กรณีศึกษาเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่พักนักเรียนในจังหวัด เชียงราย เพื่อเปิดเวทีในการระดมข้อคิดเห็นของทุกฝ่ายเพื่อหามาตรการ และแนวทางด้านความปลอดภัยที่เหมาะสมและเป็นรูปธรรมเพื่อบูรณาการ งานร่วมกันระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบเพื่อป้องกันภัยอันตราย ในทุกรูปแบบที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนในทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเป็น ที่พักอาศัย สถานศึกษา ยานพาหนะและสภาพแวดล้อม และนำไปสู่การแก้ไข ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องที่เหมาะสมต่อไป

คณะกรรมการฯ จึงมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เอกสารฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการด้านความปลอดภัยเพื่อป้องกันภัยอันตราย ที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนที่เหมาะสมต่อไป

ด้วยจิตคารวะ

(นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์)

ประธานคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน
สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สารบัญ

หน้า

๑. สรุปผลการเสวนา	๑
๒. สรุปสาระสำคัญของการเสวนาโดยวิทยากร	
๒.๑ รองศาสตราจารย์นายแพทย์อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์	๓
๒.๒ นายชาญณรงค์ ไวยพจน์	๑๑
๒.๓ นางนภา เศรษฐกร	๑๕
๒.๔ นายปยุตน์พัทธ์ อรุณิชย์ตระกูล	๑๙
๒.๕ นายกันติพจน์ ศรีบุญรัตน์	๒๐

ภาคผนวก

๑. รายชื่อคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรีผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ
๒. รายชื่อที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการและเลขานุการประจำ คณะกรรมการ
๓. รายชื่อที่ปรึกษากิตติมศักดิ์คณะกรรมการ
๔. รายชื่อคณะอนุกรรมการ

สรุปผลการเสวนาโต๊ะกลม

เรื่อง “การสร้างความปลอดภัยในเด็ก”

กรณีศึกษาเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่พักนักเรียนในจังหวัดเชียงราย

จัดโดย

คณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ

คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ดำเนินการโดย คณะอนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน

วันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๙

ณ ห้องประชุมสารนิเทศ ชั้น ๑ อาคารรัฐสภา ๑ กรุงเทพมหานคร

.....

คณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน จัดการเสวนาโต๊ะกลมเรื่อง “การสร้างความปลอดภัยในเด็ก” กรณีศึกษาเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่พักนักเรียนในจังหวัดเชียงราย ในวันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ณ ห้องประชุมสารนิเทศ ชั้น ๑ อาคารรัฐสภา ๑ กรุงเทพมหานคร โดยคุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี รองประธาน คณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และประธานคณะอนุกรรมการ กิจการเด็ก และเยาวชน ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการเสวนา

**คุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี รองประธานคณะกรรมการวิชาการ
และประธานคณะอนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน
กล่าวเปิดการเสวนา**

การเสวนาครั้งนี้เกิดขึ้นจากกรณีเหตุการณ์ไฟไหม้อาคารหอพักนักเรียนหญิงของโรงเรียนพิทักษ์เกียรติวิทยา อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ส่งผลให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าว และคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ตระหนักถึงอันตรายและผลกระทบที่เกิดขึ้น จึงได้พิจารณาศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยในการดูแลเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในสถานที่ดูแลเด็กและเยาวชนเพื่อร่วมกันพิจารณามาตรการ และวิธีการป้องกันจากภัยอันตราย ตลอดจนการสร้างความปลอดภัยในเด็ก เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ลักษณะเดียวกันในอนาคต ประกอบกับข้อมูลจากศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยในเด็ก คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี พบว่า ปัจจุบันสาเหตุหลักของการเสียชีวิตของเด็กเกิดจากอุบัติเหตุในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้จากการแพร่ภาพข่าวเด็กประสบอุบัติเหตุจากอุปกรณ์เครื่องใช้ของเด็ก เครื่องเล่นเด็กและอุปกรณ์กีฬาที่ไม่มีมาตรฐานอยู่บ่อยครั้ง นอกจากนี้ ยังเกิดการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุรถรับ - ส่งนักเรียน อาจเนื่องจากไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนของรถโรงเรียน และกรณีการปล่อยเด็กทิ้งไว้ในรถจนทำให้เด็กเสียชีวิตเนื่องจากอากาศร้อนสูงเกินขนาด

ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรจัดโครงการเสวนาโต๊ะกลมเรื่อง “การสร้างความปลอดภัยในเด็ก” กรณีศึกษาเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่พักนักเรียนในจังหวัดเชียงราย เพื่อเปิดเวทีในการระดมข้อคิดเห็นของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพื่อหาแนวทางในการบูรณาการและประสานความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบเพื่อป้องกันภัยอันตรายในทุกรูปแบบที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนในทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นที่พักอาศัย สถานศึกษา ยานพาหนะ และสภาพแวดล้อมเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องที่เหมาะสมและเป็นรูปธรรม โดยให้คำนึงถึงความปลอดภัยของเด็กเป็นสำคัญ

สรุปสาระสำคัญของการเสวนา ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์นายแพทย์อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยเพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ได้นำเสนอข้อมูลจากศูนย์วิจัยเพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก สรุปได้ดังนี้

รองศาสตราจารย์นายแพทย์อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์
ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยเพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยและป้องกันการ
บาดเจ็บในเด็ก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

สาเหตุของการบาดเจ็บในกลุ่มเด็ก มาจาก ๕ ประเด็นหลัก ดังนี้

- ๑) การบาดเจ็บที่เกิดจากอุบัติเหตุ
- ๒) การบาดเจ็บที่เกิดจากการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก
- ๓) การบาดเจ็บที่เกิดจากความไม่ปลอดภัยของข้าวของเครื่องใช้และการบริโภค

๔) การบาดเจ็บที่เกิดจากภัยพิบัติในรูปแบบต่าง ๆ เช่น อุทกภัย ภัยแล้ง ภัยไฟไหม้ เป็นต้น

๕) การบาดเจ็บที่เกิดจากมลพิษจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ

ทั้งนี้ กฎหมายได้กำหนดสิทธิให้เด็กทุกคนต้องได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม เพื่อให้สามารถเติบโตในสิ่งแวดล้อมอย่างปลอดภัยและเสมอภาคกัน ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของทุกภาคส่วนในสังคมที่จะต้องดูแลและรับผิดชอบต่อร่วมกัน อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลงานวิจัยพบว่าปัจจุบันปัญหาการบาดเจ็บในเด็ก ถือเป็นปัญหาสุขภาพที่คนส่วนใหญ่ละเลยโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา ประกอบกับในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๘ – ๒๕๓๘ ประเทศไทยมีอัตราการเสียชีวิตของเด็กซึ่งเกิดจากการบาดเจ็บในเด็กเพิ่มขึ้นทุกๆปี และมีแนวโน้มสูงกว่าประเทศอื่นๆ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ พบว่าอัตราการเสียชีวิตของเด็กจากการบาดเจ็บเท่ากับ ๒,๖๕๘ คน คิดเป็น ๒๑.๕ : ๑๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งถือเป็นอัตราที่ค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับอัตราการเสียชีวิตจากสาเหตุอื่น ทั้งนี้ ได้แบ่งตามช่วงอายุ ดังนี้

๑. กลุ่มเด็กเล็ก (อายุระหว่าง ๑-๔ ปี) มีอัตราการเสียชีวิตของเด็กจากการบาดเจ็บคิดเป็น ๑๘.๕ : ๑๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งมีสาเหตุการเสียชีวิตหลายประการ ได้แก่ การเสียชีวิตในบ้านเนื่องจากความไม่ปลอดภัยในสภาพแวดล้อมและของใช้ในบ้านซึ่งเป็นปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข หรือเกิดการเสียชีวิตเนื่องจากพ่อแม่และผู้ปกครองไม่ได้ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด ซึ่งส่วนใหญ่มักพบในครอบครัวที่มีฐานะยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด โดยรูปแบบการบาดเจ็บรุนแรงที่สำคัญที่สุดคือ การบาดเจ็บจากสมอ ซึ่งอุบัติเหตุจากการจมน้ำ ถือเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับหนึ่ง นอกจากนี้ ยังเกิดการบาดเจ็บจากสมอซึ่งเกิดจาก

การกระแทกจากอุบัติเหตุที่เกิดจากอุบัติเหตุจราจร ซึ่งเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับสอง แม้ว่าที่ผ่านมาหน่วยงานผู้รับผิดชอบได้มีการรณรงค์และประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การรณรงค์เพื่อการใช้หมวกนิรภัย รวมทั้งการบังคับให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๑๒๓ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถยนต์ยอมให้ผู้อื่นนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์เกินสองคน และมาตรา ๑๒๓ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ และคนโดยสารรถจักรยานยนต์ ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตรายในขณะขับขี่ และโดยสารถจักรยานยนต์) แต่ในทางปฏิบัติ พบว่าเด็กเล็กที่อายุต่ำกว่า ๒ ปีจะไม่สามารถสวมหมวกนิรภัยได้ ประกอบกับส่วนใหญ่หมวกนิรภัยยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยตามที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ยังพบว่าเด็กเล็กมักถูกจัดให้นั่งในตำแหน่งสุดท้ายและต้องยึดเกาะผู้อื่นด้วยกำลังแขนของตนเองตามลำพัง ซึ่งเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายและบาดเจ็บ

(ภาพซ้าย) อุบัติเหตุจากการจมน้ำ เป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับหนึ่ง และอุบัติเหตุจราจร เป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับสอง (ภาพขวา)

ส่วนสาเหตุการเสียชีวิตอันดับสาม เกิดจากการสำลักสิ่งแปลกปลอมที่หลุดเข้าไปในร่างกายเด็กและอุดตันหลอดลม ซึ่งสาเหตุประการหนึ่งเกิดจากพบว่า มีของเล่นที่ไม่ได้มาตรฐานวางขายอยู่โดยทั่วไป และหน่วยงานที่รับผิดชอบ (กระทรวงอุตสาหกรรม) ไม่สามารถควบคุมการลักลอบขายของเล่นที่ผิดกฎหมายดังกล่าว

นอกจากนี้ พื้นที่เล่นของเด็กในบริเวณละแวกอาคารและชุมชน ถือเป็นพื้นที่สำคัญที่สังคมและชุมชนจำเป็นต้องควบคุมดูแลเพื่อให้เกิดความปลอดภัย เนื่องจากที่ผ่านมาได้เกิดกรณีเด็กเสียชีวิตจากการใช้สนามเด็กเล่นและเล่นเครื่องเล่นอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าที่ผ่านมาได้มีการประสานความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาข้อกำหนดด้านความปลอดภัยของสนามเด็กเล่น ซึ่งคณะทำงานประกอบด้วย คณะอนุกรรมการการป้องกันและระงับอุบัติเหตุผู้บริโภค สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กองออกแบบและก่อสร้าง กระทรวงศึกษาธิการ มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร ผู้แทนจากภาคผู้ผลิต สมาคมเวชศาสตร์ฉุกเฉิน สมาคมแพทย์อุบัติเหตุแห่งประเทศไทย และศูนย์ประสานงานวิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี และผลจากการจัดตั้งคณะทำงานดังกล่าว ทำให้เกิดการขับเคลื่อนงานด้านความปลอดภัย โดยการกำหนดมาตรการด้านความปลอดภัย ซึ่งประกอบด้วย การป้องกันการบาดเจ็บจากเครื่องเล่นในสนามเด็กเล่น เครื่องเล่นปลอดภัย พื้นสนามปลอดภัย การประกอบและการติดตั้ง การตรวจสอบและบำรุงรักษา ผู้ดูแลเด็ก และการจัดหลักสูตรการอบรมเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดดังกล่าวเป็นเพียงคำแนะนำที่มีต่อหน่วยงานต่าง ๆ เท่านั้น จึงไม่ได้รับความร่วมมือในการนำไปปฏิบัติเท่าที่ควร

๒. กลุ่มเด็กวัยเรียน (อายุระหว่าง ๕-๙ ปี) มีอัตราการเสียชีวิตของเด็กจากการบาดเจ็บคิดเป็น ๑๗.๙ : ๑๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งเป็นกลุ่มเด็กที่อยู่ในวัยพอที่จะช่วยเหลือและดูแลตัวเองได้ในระดับหนึ่ง และสาเหตุการเสียชีวิตจากการบาดเจ็บในเด็กกลุ่มนี้ คือ การจมน้ำข้างนอกบ้าน และมักเกิดเหตุในบริเวณละแวกชุมชน เนื่องจากสภาพแวดล้อมของชุมชนมีความเสี่ยงอยู่เดิมก่อนเกิดเหตุแต่ไม่ได้รับการแก้ไข ประกอบกับพ่อแม่คิดว่าลูกจะดูแลตัวเองได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยตรวจสอบหรือฝึกทักษะให้ลูกเลย

เช่น การสอนให้ลูกข้ามถนน การว่ายน้ำ เป็นต้น ดังนั้น ครูและผู้ปกครองควรสอนทักษะให้เด็กสามารถช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากภัยพิบัติหรืออุบัติเหตุเพื่อลดอัตราการเสียชีวิตลง

ในปัจจุบัน กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดแนวทางในการขับเคลื่อนงานโดยการจัด “โครงการ ๓ นาที ๑๕ เมตร” : ทักษะชีวิต ความปลอดภัยทางน้ำ” ซึ่งหมายถึง ทักษะการเอาตัวรอดทางน้ำสำหรับเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ หรือเด็กที่มีอายุประมาณ ๗ ปี ซึ่งประกอบด้วย การเรียนรู้จุดเสี่ยง การลอยตัวเพื่อเข้าเกาะขอบฝั่ง การช่วยเหลือผู้อื่นโดยการตะโกน โยน ยื่น และการเดินทางทางน้ำโดยใช้ชูชีพ ทั้งนี้ ชุมชนควรต้องร่วมกันสร้างความปลอดภัยโดยการจัดการสิ่งแวดล้อม เช่น กั้นรั้ว ติดป้ายเตือน และจัดให้มีเวรยามในบริเวณพื้นที่อันตราย และมีความเสี่ยงสูง หรือการออกกฎหรือมาตรการเพื่อให้ทุกคนในชุมชนปฏิบัติตาม

ภาพตัวอย่างโครงการ “๓ นาที ๑๕ เมตร : ทักษะชีวิต ความปลอดภัยทางน้ำ”

การป้องกันการตายจากการบาดเจ็บในกลุ่มเด็กที่มีอายุระหว่าง ๕-๙ ปี

สาเหตุ	การป้องกัน
- การเสียชีวิตนอกบ้าน ในละแวกชุมชน สภาพแวดล้อมของชุมชน มีความเสี่ยงอยู่เดิม ก่อนเกิดเหตุโดยไม่ได้แก้ไข	- ชุมชนสำรวจจุดเสี่ยง แก้ไขจุดเสี่ยง - มาตรฐานความปลอดภัยของสนามกีฬา สนามเด็กเล่น
- พ่อแม่คิดว่าลูกจะดูแล ตัวเองได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคย ตรวจสอบหรือฝึกทักษะ ให้ลูกเลย เช่น การข้ามถนน การว่ายน้ำ เป็นต้น	- สร้างความตระหนักรู้ผ่านสื่อทุกรูปแบบ - ฝึกทักษะความปลอดภัยตามอายุ เช่น ขี่จักรยาน ว่ายน้ำ ข้ามถนน
- มักพบในครอบครัวชนบท ครอบครัวยากจนเมือง	- ชุมชนมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง ช่วยเหลือ และรายงานครอบครัวที่มีความเสี่ยง - จัดโครงการ “บ้านหลังเรียน” - จัดให้มีมาตรฐานความปลอดภัยขั้นต่ำ

๓. **กลุ่มเด็กวัยรุ่น** (อายุระหว่าง ๑๐-๑๔ ปี) ถือเป็นช่วงวัยที่มีอัตราการเสียชีวิตของเด็กจากการบาดเจ็บสูงสุดคือ ๒๗.๓ : ๑๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งมีสาเหตุการเสียชีวิตที่สำคัญเกิดจากอุบัติเหตุจราจร ซึ่งสาเหตุประการสำคัญเกิดจากอุบัติเหตุที่เกิดจากรถรับ - ส่งนักเรียน ซึ่งในปัจจุบันมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องและบังคับใช้สำหรับการดำเนินการด้านรถรับ - ส่งนักเรียนอยู่หลายหน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงคมนาคม ซึ่งได้กำหนดระเบียบกรมการขนส่งทางบกว่าด้วยการขออนุญาตและการอนุญาตให้ใช้รถในการรับจ้างรับส่งนักเรียน พ.ศ. ๒๕๔๗ และกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้กำหนดระเบียบกระทรวงศึกษาว่าด้วยการควบคุมดูแลการใช้รถโรงเรียน พ.ศ. ๒๕๓๖ แต่ที่ผ่านมามีปัญหาช่องว่างของกฎหมาย และไม่มีกฏบังคับ

ใช้อย่างจริงจัง แม้ว่าพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ จะบัญญัติ
นิยามคำว่า “รถโรงเรียน” ไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าหมายถึง รถบรรทุก
คนโดยสารที่โรงเรียนใช้รับส่งนักเรียน อีกทั้งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๒
(พ.ศ.๒๕๒๖) ยังให้ “รถโรงเรียน” หมายความว่ารวมถึง รถที่ได้รับใบอนุญาต
ประกอบการขนส่งนำไปใช้ในการรับส่งนักเรียนเพื่อการศึกษาตามปกติ
นอกจากนี้ ระเบียบกระทรวงศึกษาว่าด้วยการควบคุมดูแลการใช้รถโรงเรียน
พ.ศ. ๒๕๓๖ ยังให้คำจำกัดความเพิ่มเติมว่า “รถโรงเรียน” หมายถึง
รถที่โรงเรียนให้บุคคลภายนอกมารับส่งนักเรียนเพื่อการศึกษาตามปกติ
และที่สำคัญคือผู้ประกอบการเห็นว่าการปฏิบัติตามกฎหมายข้างต้น
เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายมากกว่า นอกจากนี้ ยังพบว่า มีผู้นำรถตู้
หรือรถสองแถวป้ายขาวดำไปใช้รับจ้างรับส่งนักเรียน แม้ว่ากรมการขนส่ง
ทางบกจะกำหนดระเบียบใช้รถในการรับจ้างรับส่งนักเรียน โดยกำหนด
ลักษณะรถที่ใช้รับส่งนักเรียนไว้ เช่น ต้องเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน ๗ คน
แต่ไม่เกิน ๑๒ คน และให้มีเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถครบถ้วนถูกต้อง
ตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้ง จัดให้มีเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อช่วยเหลือ
นักเรียนเมื่อเกิดอุบัติเหตุได้แก่ เครื่องดับเพลิง เป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติจริง
พบว่ายังไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างจริงจังส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุตามมา

(ภาพถ่าย) สภาพรถรับ-ส่งนักเรียน และโครงการณรงค์
“อย่าลืมหนูไว้ในรถ” เพื่อป้องกันปัญหาการลืมนั่งเข็มขัดนิรภัยในรถ (ภาพขวา)

นอกจากนี้ ยังมีกรณีเด็กเสียชีวิตจากการที่ครูลืมเด็กไว้ในรถโรงเรียน จนเด็กต้องติดอยู่ในสภาพอากาศที่ร้อนอบอ้าวเป็นเวลานาน จนทำให้เกิดภาวะความร้อนในร่างกายสูงเกินขนาดนั้น เห็นควรให้หน่วยงานและสังคมทุกภาคส่วนตระหนักและเห็นความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของเด็กอย่างจริงจัง เพื่อให้เยาวชนอนาคตของชาติไม่ต้องประสบเหตุการณ์ร้าย ๆ ที่สามารถป้องกันได้เช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

สรุปสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บในเด็ก ดังนี้

๑. ความประมาทของครูและผู้ปกครองที่ไม่ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะครอบครัวที่ยากจน
๒. ระดับความปลอดภัยของชุมชนที่ไม่เพียงพอ เช่น โครงสร้างของอาคาร รั้ว ระเบียบ ประตู ห้องน้ำ สถานที่เลี้ยงดูเด็ก
๓. เครื่องมือ และ อุปกรณ์ ที่ใช้กับเด็กที่ไม่ได้มาตรฐานตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมกำหนด
๔. เนื่องจากยังไม่มีหน่วยงานหลักทำหน้าที่ควบคุมดูแลให้เกิดการปฏิบัติที่ชัดเจน ส่งผลให้หน่วยงานระดับปฏิบัติดำเนินการในลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดการประสานความร่วมมือกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก่อให้เกิดความซ้ำซ้อนในปฏิบัติงาน
๕. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่กฎหมายและระเบียบกำหนด เช่น ไม่มีการชกซ้อมหนีไฟไม่มีระบบการดูแลระบบไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย เป็นต้น

ข้อเสนอของวิทยากร

เห็นควรพิจารณาและวิเคราะห์สาเหตุสำคัญของการเสียชีวิตที่เกิดจากความไม่ปลอดภัยของเด็ก ซึ่งประกอบด้วย ๑) พฤติกรรม/ทักษะของเด็ก ๒) ครอบครัว/ผู้ดูแลเด็ก ๓) สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

ดังนั้น หากวิเคราะห์ถึงสาเหตุและจุดอ่อนดังกล่าวอย่างรอบด้าน ย่อมทำให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และนำไปสู่การกำหนดแผนงานและแนวทางในการปฏิบัติเพื่อสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

ในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังต้องสร้างความตระหนักรู้ต่อประชาชน หน่วยงาน และสังคมควบคู่ไปกับการบังคับใช้กฎหมาย

ทั้งนี้ คณะอนุกรรมการพิเคราะห์เหตุการณ์ตายในเด็กในคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ ได้จัดทำคู่มือการพิเคราะห์เหตุการณ์ตายในเด็ก (CDD: Child Death Deliberation) เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างความเข้าใจถึงเหตุและปัจจัยการเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุและความรุนแรงอย่างเป็นระบบซึ่งผลการวิเคราะห์นี้จะนำไปสู่แนวทางการป้องกันการเสียชีวิตของเด็กๆ ทั่วๆ ไป ต่อไป โดยกระบวนการ CDD เป็นกระบวนการที่จะทำให้เกิดการพิเคราะห์ข้อมูลการตายของเด็กโดยการทำงานร่วมกันของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของเด็ก ทั้งในระดับท้องถิ่นและส่วนกลาง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะนำไปสู่ความร่วมมือในการขับเคลื่อนนโยบายและการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำต่อไป

๒. นายชาญณรงค์ ไวยพจน์ ประธานคณะกรรมการวิชาการวิศวกรรมความปลอดภัยวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้นำเสนอเกี่ยวกับมาตรการด้านความปลอดภัยและวิธีการปฏิบัติตนเมื่อเกิดภัยพิบัติ สรุปลงสาระสำคัญ ดังนี้

นายชาญณรงค์ ไวยพจน์

**ประธานคณะกรรมการวิชาการวิศวกรรมความปลอดภัย
วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์**

เหตุการณ์ไฟไหม้อาคารหอพักนักเรียนหญิงของโรงเรียนพิทักษ์เกียรติวิทยา อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีอาคารเรียนสองหลัง และมีอาคารประกอบ คืออาคารหอพักของมูลนิธิพันธกิจสุขสันต์ จำนวน ๑ หลัง สำหรับให้นักเรียนพักอาศัยแบบอยู่ประจำ แต่มิได้ดำเนินการในลักษณะของหอพัก เนื่องจากไม่มีการเก็บค่าใช้จ่าจ่าย ส่งผลให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวน ๑๗ ราย และบาดเจ็บ ๕ คน ซึ่งผลการตรวจที่เกิดเหตุ พบว่าต้นเพลิงของไฟไหม้เกิดที่ชั้นล่าง สาเหตุเกิดจากขาหลอดไฟฟ้าจับกับขั้วหลอดซึ่งเป็นพลาสติกไม่แน่น ทำให้กระแสไฟฟ้าเดินไม่สะดวกและเกิดความร้อนขึ้นแล้วหลอมละลายตกลงมาที่กองผ้าจนกลายเป็นเพลิงไหม้ สำหรับสาเหตุที่เด็กเสียชีวิตได้รับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เข้าไปปริมาณมากจึงขาดอากาศหายใจโดยไม่รู้ตัว และคณะพนักงานสอบสวนได้สรุปสำนวนคดีว่าสาเหตุเกิดจากความประมาทหรือเหตุสุดวิสัย

ภาพเหตุการณ์ไฟไหม้อาคารหอพักนักเรียนหญิง
ของโรงเรียนพิทักษ์เกียรติวิทยา อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย

จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้สังคมตระหนักและคำนึงถึงมาตรการด้านความปลอดภัยมากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะเหตุการณ์อัคคีภัยที่เกิดในสถานศึกษาซึ่งมีเด็กอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้น วิทยาการจึงได้นำเสนอแนวทางในการปฏิบัติตนเมื่อเกิดเหตุ ดังนี้

การเกิดไฟไหม้ มี ๓ ช่วงระยะ

๑. ไฟไหม้ระยะขั้นต้น ตั้งแต่เห็นเปลวไฟ จนถึง ๔ นาที สามารถดับได้โดยใช้เครื่องดับเพลิงเบื้องต้น แต่ผู้ใช้จะต้องเคยฝึกอบรมการใช้เครื่องดับเพลิงมาก่อน จึงจะมีโอกาสระงับได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ไฟไหม้ระยะขั้นปานกลางถึงรุนแรง ระยะเวลาไฟไหม้ไปแล้ว ๔ นาทีถึง ๘ นาที อุณหภูมิจะสูงมาก เกินกว่า ๔๐๐ องศาเซลเซียส หากจะใช้เครื่องดับเพลิงเบื้องต้น ต้องมีความชำนาญ และต้องมีอุปกรณ์จำนวนมากเพียงพอจึงควรใช้ระบบดับเพลิงขั้นสูงจึงจะมีความปลอดภัย และมีประสิทธิภาพมากกว่า

๓. ไฟไหม้ระยะขั้นรุนแรง ระยะเวลาไฟไหม้ต่อเนื่องไปแล้ว เกิน ๘ นาที และยังมีเชื้อเพลิงอีกมากมายอุณหภูมิจะสูงมากกว่า ๖๐๐ องศาเซลเซียส ไฟจะลุกลามขยายตัวไปทุกทิศทางอย่างรุนแรงและรวดเร็ว การดับเพลิงจะต้องใช้ผู้ที่ได้รับการฝึก พร้อมอุปกรณ์ในการระงับเหตุขั้นรุนแรง

สรุปสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ไฟไหม้

๑. สถานที่ที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ไม่มีผู้ดูแลเด็กหรือมีแต่ไม่เพียงพอ (สถานที่ที่เกิดเหตุไฟไหม้ พบว่ามีพี่เลี้ยงดูแลเด็ก จำนวน ๑ คน ต่อเด็กจำนวน ๓๐ คน)

๒. ไม่มีการจัดทำแผนความปลอดภัย

๓. ไม่มีความรู้ความเข้าใจและฝึกซ้อมเพื่อรับมือกับภัยพิบัติในรูปแบบต่าง ๆ

ข้อเสนอของวิทยาการ

๑. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะสถานศึกษาควรเห็นความสำคัญกับการป้องกันภัยที่เกิดขึ้นกับเด็ก โดยกำหนดมาตรการให้โรงเรียนทุกแห่งจัดทำแผนซ้อมแผนฉุกเฉินหนีไฟและปฏิบัติตามมาตรการการป้องกันความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด

๒. การสร้างความรู้ความเข้าใจและฝึกเด็กให้สามารถช่วยตัวเองได้ โดยตั้งสติและไม่ตื่นตระหนกหากประสบภัยพิบัติ เช่น การใช้หน้ากากหนีไฟ ฉุกลิ้น การใช้ผ้าคลุมศีรษะหนีไฟควัน การรู้เส้นทางหนี วิธีการคลาน การวิ่งทางหนีไฟ และวิธีการแจ้งเหตุเพลิงไหม้ให้เจ้าหน้าที่ดับเพลิงมารงับเหตุและควบคุมเพลิงต่อไป โดยอาจบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของวิชาการเรียน การสอนหรือกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” เพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่เด็ก ตลอดจนครูพี่เลี้ยงเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง นอกจากนี้ ยังควรพิจารณาทรัพยากรที่มีอยู่ การสำรวจจุดเสี่ยง การจัดเตรียมอุปกรณ์ ความปลอดภัย สัญญาณเตือนภัย รวมไปถึงจนถึงการวางแผนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติตามความเหมาะสม

๓. การติดตามผลหลังจากซักซ้อมและปฏิบัติตามมาตรการ การป้องกันความปลอดภัยแล้ว ควรต้องกลับมาพิจารณาทบทวนและแก้ไข ปรับปรุงแผนเพื่อให้สามารถรองรับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้ต่อไป

ภาพตัวอย่างอุปกรณ์ตามมาตรการการป้องกันความปลอดภัย
กรณีเกิดเหตุการณ์เพลิงไหม้

๓. นางนภา เศรษฐกร อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้นำเสนอเกี่ยวกับ แนวทางการดำเนินงานด้านความปลอดภัยของเด็กในสถานรองรับเด็ก สรุปสาระสำคัญ ดังนี้

**นางนภา เศรษฐกร อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์**

ปัจจุบันมีกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานที่บังคับใช้เพื่อควบคุมในเรื่องความปลอดภัยอยู่แล้ว แต่สิ่งที่ควรดำเนินการอย่างเร่งด่วน คือ การเสริมสร้างให้สังคมมีความตระหนักรู้และพัฒนาทักษะให้สามารถรู้เท่าทันตลอดจนดูแลและช่วยเหลือตนเองได้ตามวัยที่เหมาะสม

**การดำเนินงานตามมาตรฐานส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม
สำหรับเด็กในสถานรองรับเด็ก ของกรมกิจการเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย**

มาตรฐานที่ ๑ การจัดการองค์กรและการบริหาร

มาตรฐานที่ ๒ บุคลากร

มาตรฐานที่ ๓ สภาพแวดล้อม เช่น ตรวจเช็คอุปกรณ์ไฟฟ้า/อุปกรณ์ดับเพลิง ปีละ ๑ ครั้ง การให้ความรู้ด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย การซักซ้อมเหตุการณ์ฉุกเฉินปีละ ๒ ครั้ง

มาตรฐานที่ ๔ บริการและกิจกรรมสำหรับเด็ก

มาตรฐานที่ ๕ ตัวเด็ก

นอกจากนี้ ยังมีการดำเนินการด้านการสื่อสารองค์กร โดยแจ้งข้อมูลข่าวสาร ช่องทาง Social Media (Official line) เมื่อเกิดเหตุการณ์ และจัดทำหนังสือแนวปฏิบัติในการป้องกันอัคคีภัยในสถานรองรับ

สาระสำคัญของแนวปฏิบัติ

๑. กำหนดให้ตรวจเช็คอุปกรณ์ไฟฟ้า และอื่น ๆ อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายหรือระเบียบกำหนดไว้

๒. ให้มีการติดตั้งเครื่องจับสัญญาณควันในอาคารพัก และอาคารสำนักงาน

๓. ปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการอพยพเด็กในกรณีฉุกเฉิน เช่น ทางขึ้นลงบันได

๔. เพิ่มความถี่ในการตรวจความปลอดภัยของอาคารสถานที่ โดยเจ้าหน้าที่การเผชิญเหตุ

๕. รักษาความปลอดภัย เเวรประจำวัน และยาม โดยเฉพาะเด็กก่อนให้ดำเนินการ ทุก ๆ ๑ ชั่วโมง

๖. ให้มีการซักซ้อมแผนเผชิญเหตุ ปีละ ๒ ครั้ง โดยดำเนินการในเวลากลางคืนเสมือนเผชิญเหตุการณ์จริง

๗. จัดทำแผนเผชิญเหตุทุกสถานรองรับ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดบทบาทหน้าที่ของเด็กและเจ้าหน้าที่ในการป้องกันและระงับอัคคีภัยให้ชัดเจนขึ้น ตลอดจนเพื่อลดอัตราความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยภายในบริเวณพื้นที่ปฏิบัติงานของสถานรองรับ

ปัญหาข้อจำกัดของหน่วยงาน

๑. สถานรองรับเด็กซึ่งมีเด็กอ่อนเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่พักอาศัยอยู่ และเป็นวัยที่ไม่สามารถเดินหรือช่วยเหลือตัวเองได้ ซึ่งถือเป็นอุปสรรคต่อการช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุภัยพิบัติ

๒. จำนวนเจ้าหน้าที่หรือพี่เลี้ยงที่ดูแลเด็กมีจำนวนไม่เพียงพอ แม้ว่าในระเบียบจะมีการกำหนดสัดส่วนจำนวนของครูพี่เลี้ยงและเด็กไว้อย่างชัดเจน เช่น การกำหนดให้สถานสงเคราะห์ที่มีเด็กอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง ๑ ปี จำนวน ๕ คน จะต้องมีการพี่เลี้ยง ๑ คน แต่ด้วยข้อจำกัดของ

งบประมาณจึงไม่สามารถดำเนินการตามระเบียบได้ อย่างไรก็ตาม หน่วยงานได้แก้ปัญหาในเบื้องต้นด้วยการจ้างเหมาแทน เพื่อให้สามารถปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนด

ข้อเสนอของวิทยาการ

๑. เห็นควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกลับไปพิจารณาทบทวนแผนการซั๊กซ้อมให้ละเอียดรอบคอบมากขึ้นและดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ

๒. ควรให้ความสำคัญต่อการซั๊กซ้อมหนีไฟในยามวิกาลมากขึ้น

๓. เนื่องจากพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อกำหนดแนวทางและวิธีการในการกำกับดูแลการประกอบกิจการหอพักให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นและเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างการศึกษ ได้กำหนดเนื้อหาสาระหลักไว้ ดังนี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“หอพัก” หมายความว่า สถานที่ที่รับผู้พักตามพระราชบัญญัตินี้เข้าพักอาศัยโดยมีการเรียกเก็บค่าเช่า

“ผู้พัก” หมายความว่า ผู้ซึ่งอยู่ระหว่างการศึกษาในสถานศึกษาในระดับไม่สูงกว่าปริญญาตรีและมีอายุไม่เกินยี่สิบห้าปี

“หอพักสถานศึกษา” หมายความว่า หอพักที่ผู้ประกอบกิจการหอพักเป็นสถานศึกษา

“หอพักเอกชน” หมายความว่า หอพักที่ผู้ประกอบกิจการหอพักเป็นบุคคลทั่วไปซึ่งไม่ใช่สถานศึกษา “สถานศึกษา” หมายความว่า โรงเรียน วิทยาลัย สถาบัน มหาวิทยาลัยที่จัดการศึกษาในระบบ ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ ทั้งนี้ ไม่หมายความรวมถึงสถาบันหรือมหาวิทยาลัยของรัฐที่จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

“ผู้ประกอบกิจการหอพัก” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการหอพักตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้จัดการหอพัก” หมายความว่า ผู้มีหน้าที่ควบคุมดูแลหอพักสถานศึกษาหรือหอพักเอกชนตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๗ สถานศึกษาใดประสงค์จะประกอบกิจการหอพัก ต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๘ หอพักสถานศึกษาที่จะได้รับใบอนุญาตต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๔ หอพักเอกชนที่จะได้รับใบอนุญาตต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

- (๑) ชื่อและประเภทของหอพัก
- (๒) จำนวนห้องพัก
- (๓) สถานที่ตั้ง สิ่งแวดล้อม และสุขลักษณะของหอพัก
- (๔) ห้องนอน ห้องน้ำ และห้องส้วม
- (๕) สถานที่สำหรับรับประทานอาหารหรือต้อนรับผู้เยี่ยมเยือน และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นสำหรับผู้พัก

(๖) ระบบสาธารณสุขและระบบการรักษาความปลอดภัย

ทั้งนี้ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหน่วยงานผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ จะต้องบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวอย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๕๘ ยังได้กำหนดให้โอนอำนาจในการกำกับดูแลการประกอบกิจการหอพักให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย ดังนั้น จึงต้องมีการประสานความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ประกอบกับต้องสร้างความรู้ความเข้าใจ และสร้างความพร้อมให้แก่บุคลากรในหน่วยงาน ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกันและก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

๔. นายปุ่นณพัทธ์ อรุณิษฐ์ตระกูล ประธานสภาเด็กและเยาวชน แห่งประเทศไทย ได้นำเสนอแนวทางในการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน สรุปลสาระสำคัญ ดังนี้

นายปุ่นณพัทธ์ อรุณิษฐ์ตระกูล

ประธานสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย

ควรเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่ยั่งยืนด้วยการสร้างความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักถึงภัยอันตรายต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงแนวทาง ในการปฏิบัติตนเพื่อเอาตัวรอดเมื่อเกิดภัยในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้ง สามารถช่วยเหลือผู้อื่นด้วย โดยใช้กลไกเด็กและเยาวชนถ่ายทอดความรู้กันเอง นอกจากนี้ ยังควรส่งเสริมให้เกิดการถ่ายทอดและเผยแพร่ความรู้โดยขยายผล ไปยังครอบครัว ชุมชน และสังคมต่อไป

๕. นายกันติพจน์ ศรีบุญรัตน์ อนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน
ทำหน้าที่ผู้ดำเนินรายการ ได้สรุปผลที่ได้จากที่ประชุม ดังนี้

นายกันติพจน์ ศรีบุญรัตน์ อนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน
ทำหน้าที่ผู้ดำเนินรายการ

ผลสรุปและข้อเสนอที่ได้จากที่ประชุม

๑. กำหนดให้มีหน่วยงานหลักเพื่อทำหน้าที่กำหนดมาตรการ
ตลอดจนบังคับใช้กฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยต้องเพิ่ม
ความเข้มงวดของกลไกในการตรวจสอบระบบความปลอดภัยให้มี
ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น กำหนดให้มีหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่
ในการกำกับดูแลและควบคุมให้สถานที่ที่ดำเนินกิจการในลักษณะโรงเรียน
แบบอยู่ประจำ หอพัก สถานสงเคราะห์ วัด มัสยิด มูลนิธิ ปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๕๘ รวมทั้งระเบียบที่เกี่ยวข้อง สำนักงาน
มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) จัดทำฉลากติดที่สินค้าและของเล่นเด็ก
เพื่อให้ผู้บริโภคทราบถึงวิธีใช้และควบคุมความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์
เช่น กำหนดให้เตียงเด็กมีช่องห่างของซี่ราวกันตกที่ไม่เกิน ๖ เซนติเมตร
ส่วนราวระเบียงและราวบันไดควรมีช่องห่างของซี่ราวกันตกที่ไม่เกิน
๙ เซนติเมตร และต้องเป็นราวแนวตั้งเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อลดอัตราการเสียชีวิต
ของเด็กที่เกิดจากอุบัติเหตุจากการพลัดตก เป็นต้น

๒. หน่วยงานผู้ปฏิบัติควรพิจารณาทบทวนภารกิจหน้าที่และความรับผิดชอบ และกำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยให้มีความรัดกุมและรอบคอบมากยิ่งขึ้น เพื่อขยายผลไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมต่อไป เช่น

- ผู้ดำเนินกิจการรถโรงเรียน ควรต้องควบคุมดูแลและเอาใจใส่เรื่องความปลอดภัยในการรับส่งนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการจัดหา ‘รถโรงเรียน’ ที่มีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ และต้องจัดหาผู้ควบคุมดูแลนักเรียนประจำอยู่กับรถโรงเรียน

- สถานศึกษา รวมถึงสถานที่ที่ดำเนินกิจการในลักษณะโรงเรียนแบบอยู่ประจำ หอพัก สถานสงเคราะห์ วัด มัสยิด มูลนิธิต่าง ๆ ควรกำหนดแผนในการตรวจตราสถานที่ อุปกรณ์ไฟฟ้า ให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ (มาตรฐานกำหนดให้ตรวจปีละ ๑ ครั้ง) ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเสี่ยงของแต่ละพื้นที่ เพื่อเป็นการเฝ้าระวังและป้องกันภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้น นอกจากนี้ยังควรจัดทำแผนซ้อมแผนฉุกเฉินหนีไฟและปฏิบัติตามมาตรการการป้องกันความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด และบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของวิชาการเรียนการสอนหรือกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” เพื่อสร้างความรู้และซักซ้อมความเข้าใจให้แก่ครูพี่เลี้ยงและนักเรียนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง และสามารถช่วยเหลือตนเองได้เมื่อเกิดภัยพิบัติในรูปแบบต่าง ๆ

- หน่วยงานควรทบทวนมาตรการที่มีอยู่เดิมและกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติด้านความปลอดภัยที่ชัดเจนและบังคับใช้อย่างจริงจัง โดยเฉพาะสถานที่ที่มีเด็กพิการหรือเด็กเล็กอาศัยอยู่โดยพิจารณากำหนดจำนวนครูพี่เลี้ยงดูแลให้เหมาะสมกับจำนวนเด็ก

- กระทรวงศึกษาธิการกำหนดมาตรการและแนวทางปฏิบัติด้านความปลอดภัยโดยแจ้งไปยังโรงเรียนในสังกัดให้ปฏิบัติตาม เพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น จัดทำแผนเพื่อซักซ้อมแผนป้องกันภัย

- ครู ผู้ปกครอง รวมทั้งผู้เลี้ยงเด็กควรต้องดูแลเด็กในแต่ละช่วงวัยตามความเหมาะสม รวมทั้งสอนความรู้และทักษะให้เด็กสามารถช่วยเหลือตัวเองให้รอดจากภัยพิบัติหรืออุบัติเหตุได้

- ชุมชนควรร่วมกันสร้างความปลอดภัยด้วยการจัดการสิ่งแวดล้อม ให้มีความปลอดภัยและเหมาะสม นอกจากนี้ ชุมชนยังต้องออกกฎ หรือมาตรการเพื่อให้ทุกคนในชุมชนปฏิบัติตาม เช่น หากมีความจำเป็น ต้องสัญจรทางน้ำ ต้องใส่เสื้อชูชีพเสมอแม้จะว่ายน้ำเป็นก็ตาม เป็นต้น

๓. หน่วยงานผู้ปฏิบัติควรประสานความร่วมมือกันระหว่าง หน่วยงานอย่างเป็นระบบเพื่อป้องกันภัยอันตรายในทุกรูปแบบที่อาจ เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนในทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นที่พักอาศัย สถานศึกษา ยานพาหนะ และสภาพแวดล้อม

๔. พิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง ให้มีความเหมาะสมต่อไป รวมทั้งกำหนดมาตรการ แนวทาง และข้อปฏิบัติ อย่างชัดเจนเพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

บรรยากาศการแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมการเสวนา

๕. การรณรงค์และประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้อง และสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการบาดเจ็บในกลุ่มเด็ก และวิธีการปฏิบัติตนเมื่อประสบภัยพิบัติ เพื่อกระตุ้นให้สังคมเห็นความสำคัญ ของการป้องกันความปลอดภัยในเด็กในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การรณรงค์ ให้สถานศึกษา หอพัก สถานสงเคราะห์ วัด มัสยิด มูลนิธิ ตลอดจนสถานที่ ที่ดำเนินกิจการในลักษณะโรงเรียนแบบอยู่ประจำ ดำเนินการตามมาตรการ ด้านความปลอดภัย เช่น วางแผนเพื่อชกซ้อมการอพยพหนีไฟ การรณรงค์ การใช้หมวกนิรภัย หรือหน่วยงานบริการด้านสาธารณสุขเคลื่อนที่ออกตรวจ เยี่ยมบ้าน และตรวจสอบจุดเสี่ยงในบ้านเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในบ้าน เป็นต้น

๖. สนับสนุนให้ทุกภาคส่วนในสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการป้องกันความปลอดภัยที่เกิดขึ้นในเด็ก เช่น คณะกรรมการ สถานศึกษาซึ่งมีหน้าที่กำกับและส่งเสริมสนับสนุนกิจการของตามที่กำหนดไว้ ในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบเพื่อให้โรงเรียนดำเนินการตามมาตรฐาน ด้านความปลอดภัย โดยการกำหนดให้โรงเรียนทุกแห่งจัดทำแผน ด้านความปลอดภัยในโรงเรียน หรือกระทรวงศึกษาธิการพิจารณา ปรับปรุงหลักสูตร และพัฒนาทักษะชีวิตของครูและนักเรียนเพื่อส่งเสริม ให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ภายใต้แนวคิด “เพิ่มความปลอดภัย ลดความเสี่ยง” โดยบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” และชกซ้อมจนกลายเป็นชีวิตประจำวัน โดยเริ่มจากการพิจารณาหาจุดเสี่ยง หมั่นตรวจสอบอุปกรณ์และระบบไฟฟ้าต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอและจัดทำแผนเพื่อปฏิบัติตามอย่างเป็นระบบ เป็นต้น

๗. การสร้างความพร้อมให้แก่หน่วยงานผู้ปฏิบัติ แม้ว่าปัจจุบัน มีกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานด้านความปลอดภัยอยู่แล้ว แต่พบว่า กลไกการดูแลให้เกิดการปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้นยังขาดประสิทธิภาพ เช่น มาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งกำหนดให้ โรงเรียนและสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริม

ความประพฤติที่เหมาะสมความรับผิดชอบต่อสังคม และความปลอดภัยแก่นักเรียนและนักศึกษา ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ในทางปฏิบัติพบว่าสถานศึกษาไม่ได้ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด หรือกรณีที่ต้องครุปรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้บังคับใช้พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ.๒๕๕๘ บางแห่งยังพบปัญหาความไม่พร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน ดังนั้นควรมีการประสานงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการควบคุมตรวจสอบและบังคับใช้กฎหมายและผู้ปฏิบัติตาม รวมทั้งขอความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายและทุกภาคส่วนเพื่อร่วมมือกันดำเนินการเพื่อป้องกันความปลอดภัยต่อไป

วิทยากรร่วมเสวนา พร้อมด้วยคณะกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน
ถ่ายภาพเป็นที่ระลึกร่วมกัน

ภาคผนวก

รายชื่อคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน
สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี
ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส

๑. นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายมณฑิเตอร์ บุญตัน	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. คุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. พลอากาศเอก ชนัท รัตนอุบล	โฆษกคณะกรรมการ
๖. นายแถมสิน รัตนพันธ์	กรรมการและที่ปรึกษา
๗. พลตรี จารึก อารีราชการัณย์	กรรมการและที่ปรึกษา
๘. พลเรือเอก สุรศักดิ์ หุ่นเรืองรมย์	กรรมการและที่ปรึกษา
๙. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	กรรมการและที่ปรึกษา
๑๐. นางกาญจนารัตน์ สีวิโรจน์	กรรมการ
๑๑. รศ.กิตติชัย ไตรรัตนศิริชัย	กรรมการ
๑๒. พลเอก ธีระวัฒน์ บุญยะประดับ	กรรมการ
๑๓. นายปรีชา วัชรภักย์	กรรมการ
๑๔. พลตำรวจเอก พงศพัศ พงษ์เจริญ	กรรมการ
๑๕. พลเรือเอก พลวัฒน์ สีโรดม	กรรมการ
๑๖. พลเอก ไพชยนต์ คำทันเจริญ	กรรมการ
๑๗. นายยุทธนา ทัพเจริญ	กรรมการ
๑๘. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	กรรมการ
๑๙. พลเอก อุดลยเดช อินทะพงษ์	กรรมการ
๒๐. พลเอก อรุณ สมตน	กรรมการ
๒๑. พลตำรวจเอก เอก อังสนานนท์	กรรมการ
๒๒. นายกิตติศักดิ์ รัตนวราหะ	เลขานุการคณะกรรมการ

รายชื่อที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ
และเลขานุการประจำคณะกรรมาธิการ

ที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ และเลขานุการประจำคณะกรรมการ

๑. นางจิราภรณ์ เล้าเจริญ
๒. ดร. เฉลิมชัย ยอดมาลัย
๓. นางสาวเบญจวรรณ อ่านเป็รื่อง
๔. นางพวงแก้ว กิจธรรม
๕. นายสมชาย เจริญอำนวยสุข
๖. รศ.ดร. อาชัญญา รัตนอุบล
๗. ดร. อธิพัล ปรีดีประสงค์
๘. นายนิวัฒน์ กาญจนภูมิรินทร์
๙. ดร. พรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา
๑๐. นายวงศ์พันธ์ วัฒนยพัต
๑๑. นายวิญญู พิทักษ์ปกรณ์
๑๒. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล
๑๓. นางอาทิตยา นรารววัชร
๑๔. นางนฤมล ล้อมทอง
๑๕. นายกันตพิจน์ ศรีบุญรัตน์
๑๖. นางสาวฐาปนีย์ สุขสำราญ
๑๗. นางธนันท์ธร นิธิธีรพัทธ์
๑๘. นายรณฤทธิ์ มงคลรัตน์
๑๙. ทพ.ดร. อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา
๒๐. นายเอกพิทยา เอี่ยมมงคล

ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ
เลขานุการประจำคณะกรรมการ

รายชื่อที่ปรึกษาทิติมศักดิ์คณะกรรมาธิการ

ที่ปรึกษาทิตติมศักดิ์คณะกรรมการธิการ

๑. นางกัระณา สุมาวงศ์
๒. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร
๓. นางจันทิรา กิตติธิติกุล
๔. นายนิติ ถาวรวงษ์
๕. นางผาณิต พูนศิริวงศ์
๖. นางเพ็ญพักตร์ ศรีทอง
๗. ดร. สมบูรณ์ วราห์บัณฑิตวิทย์
๘. นางรัตนา ตฤณารังสี
๙. พลตำรวจโท สันติ เพ็ญสูตร
๑๐. นายสุรวัฒน์ ชมพูพงษ์
๑๑. นายอโนทัย ฤทธิปัญญาวงศ์
๑๒. พลโท อัครชัย จันทร์โตชะ
๑๓. พลอากาศตรี อิทธิพร คณะเจริญ

รายชื่อคณะกรรมการ

คณะกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน

๑. คุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี	ประธานคณะกรรมการ
๒. พลตำรวจเอก พงศพัทธ์ พงษ์เจริญ	รองประธานคณะกรรมการ
๓. นางเพ็ญศรี เคียงศิริ	รองประธานคณะกรรมการ
๔. รศ.ดร. คุณหญิงวินิตา ดิถียนต์	อนุกรรมการ
๕. นางรัชกร เหมาะจันทร์	อนุกรรมการ
๖. นายภูมิสรรค์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา	อนุกรรมการ
๗. นางเทพวัลย์ ภรณวลัย	อนุกรรมการ
๘. นายบุรินทร์ สุขพิศาล	อนุกรรมการ
๙. นางนฤมล ล้อมทอง	อนุกรรมการและโฆษก
๑๐. นายกันติพจน์ ศรีบุญรัตน์	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๑. นายแถมสิน รัตน์พันธุ์	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๒. พลตำรวจเอก เอก อังสนานนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๓. รศ. จินตนาพันธ์ ชญาตร์ ศุภมิตร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. รศ.ดร. อาชัญญา รัตนอุบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. ดร. สมบูรณ์ วรารักษ์บุณยวิทย์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. ดร. พรรณรัตน์ เกரியวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. นายวิญญู พิทักษ์ปกรณ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. นายเศรษฐา ศิระฉายา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. นางธันท์ธร นิธิธีรพัทธ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นายเฉลิมชัย ยอดมาลัย	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๑. นายรณฤทธิ์ มงคลรัตน์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๒. นางสาวริน ลิขิตาภรณ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๓. นายโชคติเวชชัย อึ้งเกลี้ยง	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๔. นายพันธุ์ เจตนาสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน

๒๕. นางสาวพรทิพย์ เตชะสมบูรณ์ากิจ ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๖. นางสาวนอมขวัญ ฌ ป้อมเพชร ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๗. ประธานสภาเด็กและเยาวชน ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
แห่งประเทศไทย
๒๘. นายวงศกร ภู่ออง ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๙. นายอิทธิพล สงวนดีกุล ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาการเตรียมความพร้อม เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุในมิติทางสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๑. พลเรือเอก พลวัฒน์ สีโรตม	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. พลเอก อีระวัฒน์ บุญยะประทับ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก อรุณ สมตน	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. พลเอก บุญลือ วงษ์ท้าว	อนุกรรมการ
๕. นางธิดา ศรีไพพรรณ	อนุกรรมการ
๖. นายนิวัฒน์ กาญจนภูมิินทร์	อนุกรรมการ
๗. ศาสตราจารย์พินิจ กุลละวณิชย์	อนุกรรมการ
๘. นาวาโท สมพล มหาสิงห์	อนุกรรมการ
๙. นางสาวอรุณโรจน์ เลี่ยมทอง	อนุกรรมการ
๑๐. นางเมธินี รัตสาร	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๑. รศ.ดร. อาชัญญา รัตน์อุบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๒. ดร. พรรณรัตน์ เกரியวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๓. นายวงศ์พันธ์ ณันชัยพัต	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. ดร. สมบูรณ์ วรार्หับันชุกรวิทย์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. พลอากาศตรี อธิทพร คณะเจริญ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. นายสุรศักดิ์ นันทวิริยกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะกรรมการกิจการสตรี

๑. นางสาวรณีย์ สิริเวชชะพันธ์ ประธานคณะกรรมการ
๒. นางกาญจนารัตน์ สิริโรจน์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นางสุชาดา นันทะพานิชสกุล อนุกรรมการ
๕. ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล อนุกรรมการ
๖. นางสุทธิณี เมธีประภา อนุกรรมการ
๗. นายพิสุทธิ์ ทรัพย์วิจิตร อนุกรรมการ
๘. ดร. สืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์ อนุกรรมการ
๙. นางรัตนา สัยยะนิฐี อนุกรรมการ
๑๐. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๑. นางกิระณา สุมาวงศ์ ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๒. นายสมชาย เจริญอำนวยสุข ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๓. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์ ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. ทพ.ดร. อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. ดร. พรรณรัตน์ เกரியวัฒนา ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. นางจิตตะวัน เฟื่องฟู ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นางสาวฐาปณีย์ สุขสำราญ ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๑. นางสาวเบญจวรรณ อ่านเปรื่อง ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๒. ศาสตราจารย์ วันทนี วาสิกะสิน ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๓. นายราชันย์ บุญธิมา ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกิจการคนพิการ

๑. นายมณฑิเยร บุญตัน	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. พลอากาศเอก ชนัท รัตนอุบล	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายกิตติศักดิ์ รัตนวราหะ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. ศาสตราจารย์วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์	อนุกรรมการ
๕. นางสาววันทนีย์ พันธชาติ	อนุกรรมการ
๖. นายวิฑูต บุนนาค	อนุกรรมการ
๗. นางอาทิตา นรารวัวร์	อนุกรรมการ
๘. นายรัตน์ กิจธรรม	อนุกรรมการ
๙. นางพวงแก้ว กิจธรรม	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๐. นายธีรยุทธ สุคนธวิท	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๑. นายสมชาย เจริญอำนาจสุข	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๒. นายต่อพงศ์ เสลานนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๓. แพทย์หญิงวัชรารัฐ รั้วไพบูลย์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. นายชูศักดิ์ จันทยานนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. นางเบญจา ชลธารนนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. นางพิมพ์า ขจรธรรม	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. นายศุภชีพ ดิษเทศ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. นายสุภรธรรม มงคลสวัสดิ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. นายอนุชา รัตนสินธุ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นายประกาศิต กายะสิทธิ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ